

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115011195
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8115011195.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Jaroslava Bugela a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. mája 2024, v trestnej veci obž. A. B. C. pre zločin týranie blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/110/2015 zo dňa 05. októbra 2023 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie prokurátora.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/110/2015 zo dňa 05. októbra 2023 bol obžalovaný A. B. C. podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Prešov, pod č. 1 Pv 107/15/7707-25 zo dňa 28.09.2015, pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že:

v období najmenej od presne nezisteného dňa letných mesiacov roku 2014 do 02.02.2015 v byte na ul. D. E. X D. F. a inde zo žiarlivosti vystavoval fyzickému a psychickému konaniu, ponižovaniu a pohŕdavému zaobchádzaniu svoju manželku G. C. B., nar. XX.XX.XXXX tým spôsobom, že bezdôvodne jej vulgárne nadával, bil ju po rôznych častiach tela, sexuálne ponižoval tak, že ju zatlačil do kúta, chytil ju za ruky, stláčal jej prsia oboma rukami, snažil sa jej rukou dostať do rozkroku, alebo ju hodil na posteľ alebo gauč a strkal jej prsty do pošvy, rozťahoval jej nohy, snažil sa ju nasilu bozkávať, ukazoval jej svoj obnažený pohlavný úd, hoci si nevyžadoval pohlavný styk, trhal na nej oblečenie aj pred jej maloletými deťmi, vyčítal jej, že je tučná a škaredá, dňa 18.08.2014 jej vyvesil dvere na toailete a sledoval ju pri vykonávaní veľkej potreby, čo bolo to pre ňu ponižujúce, spôsobil jej zranenia, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie, dňa 13.10.2014, kedy ju fyzicky napadol a spôsobil jej pomliaždenie chrbta ľavej ruky, pomliaždenie ľavej nohy, pomliaždenie hrudníka spredu vľavo, dňa 23.12.2014 po predchádzajúcej hádke ju zamkol v izbe syna a dvere zatarasil skriňou, pričom, keď ju chcela maloletá dcéra vyslobodiť, privrel jej prsty do dverí, následne ju hodil na posteľ, bil ju a rozťahoval jej nohy, chytil ju silno za prsia, pritom zatínal zuby, chcel ju ponižovať, čím jej spôsobil modriny na prsiach a vnútornej strane stehien, následne dňa 31.12.2014, kedy boli v byte sami dvaja dochádzalo k hádkam z dôvodu jeho žiarlivosti, zobral jej mobilný telefón, v dôsledku čoho sa nemohla skontaktovať s deťmi, ktoré boli u starej mami a keď žiadala jeho vrátenie, udieral ju rukou, stále jej opakoval, že sa má priznať koho má, a keď mu povedala, že nikoho nemá, chytil ju rukou zozadu za krk, začal ju ťahať dozadu, pričom spadla na zem a svoje prsty jej tlačil do úst, až do hrdla, otváral jej na silu ústa, stláčal jej predlaktia a vulgárne jej nadával, čím jej spôsobil pomliaždenie hrudníka spredu na ľavej strane, nad prsníkom, pomliaždenie na chrbte, na pravom predlaktí, pričom menovaná vyľadala lekárske ošetrenie až dňa 12.01.2015, keď odišiel obžalovaný z domu do práce, lebo mala bolesti krku, kde jej pri tomto vyšetrení boli zistené aj staršie hematómy na bruchu v ľavom podbrbí a na oboch stehnách na prednej strane, dňa 02.02.2015 v byte bezdôvodne znížil teplotu v byte na minimum, pričom keď ho prosila, aby mohla prikúriť, tak jej začal fackovať tvár, sácať ju a vulgárne jej nadávať a to aj v prítomnosti maloletej dcéry, následne spiacu dcéru v noci zobudil tak, že v nočnej dobe

vošiel do jej izby, rozsvietil svetlo a vulgárne nadával a ponižoval jej matku pred jej maloletou dcérou, pričom nasledujúceho dňa poškodená podala na políciu trestné oznámenie z obavy pred jeho ďalším konaním,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podal konajúci prokurátor odvolanie, ktoré písomne zdôvodnil tým, že s rozhodnutím súdu na nestotožňuje. Súd vo svojom rozhodnutí vychádzajúc z dôkazov, výpovede obžalovaného, ktorý spáchanie skutku popieral, kritickým postojom a očierňovaním poškodenej v celom konaní bez kritického postoja k svojej osobe, výpoveď svedkyne - poškodenej nepovažoval za dôveryhodnú natoľko, aby prihliadal na ostatné dôkazy postačujúce na vyvodenie zodpovednosti obžalovaného za jeho konanie. V prospech obžalovaného súd vyhodnotil znalecké dokazovanie preukázané znaleckými posudkami znalcov PhDr. Čížeka, MUDr. Moravčíka a PhDr. Kitkovej, (ktoré nevychádzajú z vyšetrenia obžalovaného, ale zo spisových materiálov predkladaných žiadateľom), bez bližšieho zdiagnostikovania faktov, účelovo v jednotlivých bodov vypracujú závery znaleckých posudkov znalcov pribratých v trestnom konaní, F. F., kontrolný znalecký posudok vypracovaný Ústavom pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s.r.o. H. I., ktorý vyšetril osobu obvineného a hodnotil závery znaleckých posudkov znalcov z odboru klinickej psychológie PhDr. Čížeka a PhDr. Petrovej, ktorého závery sú vo väčšej zhode so závermi posudku F. F., najmä v tom, že obvinený je krehká osobnosť, nie je emočne stabilný, práve naopak, uviedol, že obžalovaný je emočne labilný, má mierne zvýšenú pohotovosť k agresívnemu správaniu, má deficit emočnej oblasti, ťažko sa prispôsobuje v sociálnych situáciách a jeho povahové vlastnosti sa v zásade zhodujú so spáchaným trestným činom (ak sa diali). Má tendenciu uspokojovať svoje potreby, uspokojené potreby podporujú akoby jeho sebavedomie. Je vnútorne neistý, ľahko zraniteľný, má tendenciu zvyšovať si sebavedomie, a v jeho dôsledku znižovať sebavedomie iným. Má menší záujem o medziludské vzťahy a tým prežíva častejšie pocity nespokojnosti a sklamania. Priznanie vlastnej chyby ho devastuje. Je citlivý na reakcie okolia, najmä na ženy. Zodpovedá jeho povahe, snaží sa v kritických situáciách ponižovať partnerku lebo sám sa cíti, že je neistý. Nie je ochotný priznať si nejaký spolupodiel, to by ho mohlo zraňovať, keby si to priznal. Je človek, ktorý nie je schopný priznať si chybu. O poškodenej hovoril s výrazným dešpektom a sám má tendenciu sa vykresľovať ako obeť. Zastáva názor, že súd nesprávne vyhodnotil výpoveď svedkyne - poškodenej, ktorá v prípravnom konaní a súdnom konaní, (v kontexte s trestným oznámením) zhodne a podrobne opisovala udalosti zo spolužitia s obž. A. B. C., ktoré následne bližšie popisuje. Na odvrátenie pochybnosti o vierohodnosti svedkyne - poškodenej poukazuje na totožnosť skutku zo dňa 08.08.2013, spôsob napadnutia poškodenú obžalovaným (krátko po svadbe) a obsah trestného oznámenia v predmetnej veci podaného z dôvodu pokračovania násilného konania voči poškodenej. V kontexte s výpoveďou poškodenej k jednotlivým udalostiam im známym, alebo sa to dozvedeli z rozprávania poškodenej, vypovedali svedkyne J. F., K. E., J. L., ktoré zhodne uvádzajú skutočnosti o zamilovanosti poškodenej do obžalovaného, úmysle vytvoriť si spoločný domov, následne sklamanie, sťažovanie sa, plač, modriny na tele poškodenej. Z výpovede maloletej dcéry, ktorá žila s obžalovaným a poškodenu v spoločnej domácnosti vyplynulo: " Brat sa necíti dobre v blízkosti obvineného, je dusná atmosféra, nemôžu nič robiť, zatvára sa do izby. Obvinený je žiarlivý, podozrieva mamu, že má frajera, hádali sa kvôli tomu, aj im vravel, mamu zavrel do bratovej izby, dal na dvere skriňu, aby sa nedostala von. Asi po necelej hodine a pol ju pustil, potom ju zase zavrel do kúpeľne, tam sa hádali, búchal rukou o skriňu, ju tam pustiť nechcel. Dohovárala mu, aby ju pustil, že mu nič neurobila, nemá prečo ... Mama jej vravela, že ju držal za ruky, keď bola na liečení v M. Kúpeľoch. Videla na jej rukách modriny, niekedy na prsiach alebo na chrbte v roku 2015, kedy ju začal biť. Keď jej zobral aj mobilný telefón, hlavne sa nevedeli dovolať, strachovala sa o ňu. Obvinený jej vulgárne nadáva aj pred ňou, hodí ju na posteľ, ona ho odtláča. Súčasne rozoberá závery znalkyne z odboru zdravotníctva odvetvia psychiatrie B. C. N. uvedených v znaleckom posudku č. 50/2015 a v jeho doplnení č. 296/2022, kde znalkyňa už uviedla, že vychádzajúc zo psychiatrických správ, poškodená prežívala nejaké príkorie, ktoré môže byť modifikované jej osobnostnou štruktúrou, je hypersenzitívna, má sklon k úzkostnému reagovaniu, sklony k depresiám, úzkostiam, imituje to niekedy obraz posttraumatickej stresovej poruchy. Dnes by to zaradila pod adaptačnú poruchu, ako diagnózu F43.2, ktorú poškodená pociťovala, má prach frustrácie nižšie ako ostatné ženy v podobnej situácii. Znalkyňa uviedla, že adaptačná porucha je stav subjektívnej tiesne, emočnej poruchy, ktorá obvykle narušuje sociálne fungovanie a výkon a vzniká v období adaptácie na významnú životnú udalosť. Túto diagnózu dávajú ženám, ktoré s ťažkosťami zvládajú obdobie pred rozvodom, počas rozvodu alebo po rozvode. V čase vyšetrenia poškodenej sa prezentovala tak, uverili jej. Prezentovala sa s emočným doprovodom. Na doplnenie uviedla, že

trvajúca ambulantná psychiatrická liečba svedkyne - poškodenej od apríla 2022, nie je následkom konania obžalovaného. V ďalšom uvádza aj závery znalkyne z odboru klinickej psychológie F. F. zo znaleckých posudkov vypracovaných v prípravnom konaní na poškodenú G. C. B. a obvineného A. C.. Závery znalkyne F. F. potvrdil kontrolný znalecký posudok vypracovaný Ústavom pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s r.o. H. I., ktorý vyšetril osobu obvineného. Násilnosti uvádzané poškodenou v jej výpovedi z ich sexuálneho života neboli predmetom žalovaného skutku, nakoľko ich nikto zo spomínaných svedkov v prípravnom konaní neuvádzal, predstavovali by v konaní dôkaznú núdzu. Skutkový stav je ďalej preukázaný lekárskymi správami z 13.10.2014 a 12.01.2015 č.I. 301 a 302 o ošetrovaní poškodenej na oddelení úrazovej chirurgie FNŠP F. po fyzickom napadnutí manželom. Vzhľadom na vykonané dôkazy, výpoveď poškodenej, nepriamych svedkov, znalcov, ktorých závery poukazujú na psychický stav poškodenej v akom sa nachádzala v čase podávania trestného oznámenia, jej stav pri realizovaní prvotných vyšetrení znalcami, ktorí v prípravnom konaní podali zhodné závery, prokurátor navrhol, aby Krajský súd v Prešove zrušil rozsudok Okresného súdu v Prešove sp. zn. 5T/110/2015 a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie.

K takto podanému odvolaniu sa vyjadril obhajca obžalovaného, ktorý považuje napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa za vecne správny. Okresný súd dostatočne a správne zistil skutkový stav, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy samostatne ako aj vo vzájomných súvislostiach, správne vyhodnotil výpoveď poškodenej na strane 21 a 22 napadnutého rozsudku ako nedôveryhodnú, a správne právne posúdil vec. Obžalovaný sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, kde pomerne rozsiahlo popísal vykonané dokazovanie, opísal výpovede obžalovaného, poškodenej, svedkov, ako aj znalcov, vrátane listinných dôkazov a správne uzavrel, že pri tzv. domácom násilí je práve výpoveď poškodenej jediným alebo minimálne jedným z rozhodujúcich priamych dôkazov o správaní sa páchatel'a a preto je potrebné, aby súd pri hodnotení tohto dôkazu pristupoval maximálne starostlivo a uvážene a hodnotil jeho pravdivosť aj v kontexte iných priamych alebo nepriamych dôkazov, pričom následne súd prvého stupňa na strane 21 a 22 podrobne poukázal na rozpory medzi skutočnosťami uvádzanými poškodenou a svedkami J. F., dcérou poškodenej, matkou poškodenej, svedkom B. L., a tieto hodnotil v nadväznosti na závery znaleckého posudku F. F. a B. N., vrátane lekárskej správy B. E. a B. C.. Z výsledkov vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by sa obžalovaný dopustil trestného činu a ani skutku tak, ako je to mu kladené za vinu v podanej obžalobe. V ďalších častiach vyjadrenia strana obhajoby podrobne rozoberá výpoveď obžalovaného, poškodenej, svedecké B. C. a B. E., ako aj jednotlivé znalecké posudky spracované v tejto trestnej veci (F. C. F., B. N., PhDr. Eugena Čižika, Ústavu pre znaleckú činnosť psychológie a psychiatrii, MUDr. Kvetoslava Moravčíka a PhDr. Kitkovej). K znaleckým posudkom súhrnne obžalovaný poukazuje na to, že ani jeden zo znaleckých posudkov vypracovaný na poškodenú nezistil u poškodenej syndróm týranej osoby ani tzv. Štokholmský syndróm, pričom aj zistená posttraumatická porucha bola v konečnom dôsledku znalkyňou zmenená na adaptačnú poruchu, ktorú podľa vyjadrenia znalkyne B. N. mala poškodená už v čase prvého rozvodu. Obžalovaný poukázal na to, že poškodená bola trikrát vydatá, pričom už s prvým manželom B. B. učinila to, že tento jej darovacou zmluvou previedol polovicu svojho rodinného domu v Novej Lesnej darovacou zmluvu zo dňa 31.03.2004, pričom následne sa s ním poškodená rozviedla, podala na neho trestné oznámenie pre trestný čin Zanedbania povinnej výživy pre neplatenie výživného, pričom rovnako aj v poradí s druhým manželom, t.j. obžalovaným, počas ich spoločného manželstva uzavrela dňa 17.03.2014 darovaciu zmluvu, ktorou obžalovaný na ňu previedol 1 bytu na ul. D. v F., pričom podľa výpovede obžalovaného ho k takejto darovacej zmluve dotlačila samotná poškodená, ktorá osobitne dala do darovacej zmluvy bod 3.7., v zmysle ktorého obžalovaný ako darca berie na vedomie možnosť obdarovaného domáhať sa k nemu darcovho podielu, ak sa k nemu darca bude správať tak, že tým hrubo poruší dobré mravy. Ide o absolútne právnu neobvyklú prepadnú klauzulu, kedy v rozpore s § 630 Občianskeho zákonníka nie je to darca, kto sa môže domáhať vrátenia daru od obdarovaného, ak sa k nemu obdarovaný správa v rozpore s dobrými mravmi, ale práve naopak, je to obdarovaný (t.j. poškodená), ktorý sa môže domáhať zvyšnej polovice bytu od darcu (t.j. obžalovaného), ak sa darca k nemu správa spôsobom hrubo porušujúci dobré mravy. Obžalovaný má za to, že celé toto trestné konanie bolo motivované práve zisťujúcim úmyslom poškodenej dostať sa k druhej 1/2 z bytu od obžalovaného, o čom svedčí aj to, že poškodená pred podaním trestného oznámenia a zadržaním obžalovaného už komunikovala s prokurátorkou OP Prešov O. B., o čom svedčia aj výpisy z telefonických hovorov, ktoré obžalovaný predložil do súdneho spisu a ako aj to, že zo správy ZŠ P. X, K., vyplynulo, že dcéra poškodenej chodila do tejto základnej školy v K. už od 01.02.2015, pričom skutok mal trvať do 02.02.2015, kedy poškodená podala osobne trestné oznámenie. Uvedené svedčí o tom, že poškodená si pripravovala trestné oznámenie na obžalovaného, vybavila dcéru prijatie do ZŠ K., intervenovala na prokuratúre a následne podala trestné oznámenie a

bolo realizované zadržanie obžalovaného, ktorý bol v CPZ a následne bol prepustený zo zadržania. O zlom úmysle poškodenej svedčí aj jej správanie sa počas tohto trestného konania k v poradí tretiemu manželovi G. C., ktorý v podanom návrhu na rozvod manželstva vedenom na OS Kežmarok uviedol ako dôvod rozvodu, že prvé konflikty medzi ním a poškodenou začali vznikať v súvislosti so synom poškodenej a snahou poškodenej, aby on na poškodenú alebo jej dcéru prepísal časť bytu, ktorého je G. C. výlučným vlastníkom. Vo vyjadrení k návrhu na rozvod poškodená uviedla klasický scenár - modus operandi, ako pri predchádzajúcich manželoch, že v poradí tretí manžel ju začal biť, udierať, hrubo jej nadával, sácal ju, vypol v byte elektriku, teplu vodu, odstavil plyn, odmontoval rooter od internetového pripojenia, čo sú tie isté skutočnosti, ktoré boli uvedené aj v žalovanom skutku v podanej obžalobe. Vyjadrenie k návrhu na rozvod v poradí tretieho manželstva G. C. podala poškodená do podateľne OS Kežmarok dňa 07.09.2020, teda je zrejmé, že aj 5 rokov po žalovanom skutku mala rovnakú snahu pripraviť v poradí tretieho manžela o časť bytu a obviniť ho z domáceho násillia a týrania. Súd prvého stupňa správne obžalovaného spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku, keď uzavrel, že výpoveď poškodenej v kontexte iných súdom vyhodnotených dôkazov nie je takého charakteru, aby mohla bez akýchkoľvek pochybností zakladať vinu obžalovaného v tejto trestnej veci a preto nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný. S poukazom na uvedené obžalovaný navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 319 Tr. poriadku odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že okresný súd na hlavných pojednávaniach vykonal procesnými stranami celé navrhované dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe okresného prokurátora a boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom, pričom strana obžaloby sa už ani v odvolacom konaní nedomáhala vykonania ďalších dôkazov. Zabezpečené dôkazy boli prvostupňovým súdom vyhodnotené v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú odrazom výsledkov dokazovania, s ktorými sa krajský súd stotožnil a tieto považuje za správne. Rozsudok súdu I. stupňa obsahuje podrobné a náležité odôvodnenie, v ktorom je vyložené, ktoré skutočnosti boli vzaté za dokázané a o ktoré dôkazy sa prvostupňový súd opieral a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov.

Odvolací súd považuje tieto skutkové zistenia za správne, s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia logickým a argumentačne presvedčivým spôsobom rozvedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, krajský súd na toto rozhodnutie okresného súdu z dôvodu opätovného neopakovania tých istých skutočností v celom rozsahu odkazuje.

Krajský súd na tomto mieste sumarizuje, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozvedol - prakticky doslovne prevzal - výpovede obžalovaného A. B. C., poškodenej G. B., svedkov K. E., Q. C., J. F., J. L., B. L., L. C., B. I. E., B. L. C., mal. G. B., jednotlivých znalcov a ako aj ďalšie listinné dôkazy (lekárske správy, civilné spisy a pod.), ktoré boli zabezpečené v trestnom konaní.

Na podklade takto vykonaného dokazovania prvostupňový súd v rámci hodnotenia dôkazov v prvom rade poukázal na to, že výrok súdu o vine obžalovaného sa musí zakladať len na dôkazoch, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní /§ 2 ods. 19 a § 278 ods. 2 Tr. poriadku/ a tieto dôkazy musia tvoriť súhrnne logickú, ničím nenarušenú a uzavretú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba naväzujúcich dôkazov, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že o nich možno vyvodit' jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru o tom, že sa skutok stal a že tento skutok spáchal obžalovaný. Objektom posudzovaného trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Tr. zákona tak, ako skutok obžaloby právne kvalifikovala prokurátorka je primárne záujem spoločnosti na ochrane riadneho a pokojného spoluzitia blízkych osôb, v tomto prípade manželov, ktorí spolu žijú v spoločnej domácnosti a to pred závažnými prejavmi v správaní jedného z nich voči druhému, ktoré by narúšali ich spoluzitie. Takéto prejavy možno zhrnúť pod pojem „domáceho násillia“, ktoré v sebe môže zahŕňať širokú škálu fyzických a verbálnych útokov, citového vydierania, vyhrážania, spôsobovania psychického utrpenia, budenia, odopierania stravy, odpočinku, neustáleho

sledovania, odopierania ošatenia, hygieny, bývania, vzdelania alebo odopierania prístupu k majetku a tým vytvárania majetkovej odkázanosti, ktorá bola páchatelom umelo vytvorená. Sekundárnym objektom tohto trestného činu je ochrana života, zdravia a osobnej slobody poškodeného. Závažnosť týchto prejavov domáceho násillia spočíva v tom, že k nim dochádza zväčša v domácom prostredí, kde sú verejnosc' ale aj iné osoby z rôzneho stupňa príbuzenského, priateľského alebo susedského vzťahu k aktérom vylúčené. Uvedené domáce prostredie, v ktorom k násilliu dochádza však nevyklučuje, že sa prejavy tohto násillia a jeho dôsledky môžu dostať aj mimo sféry domácnosti, v ktorom sa toto násillie odohráva, najmä tým, že obeť o svojom utrpení prehovorí iným osobám, k čomu došlo aj v tomto prípade. Týmto prostredím, kde k domácejmu násilliu dochádza a blízkym vzťahom medzi obeťou a násilníkom dôjde k tomu, že ich vzťah je nevyvážený, má povahu závislosti s nemožnosťou úniku obeť pred negatívnym konaním agresora, pretože pre obeť je veľmi ťažké toto správanie agresora zastaviť, pričom spravidla dochádza k stupňovaniu týchto prejavov. Ich intenzita musí byť taká, že spôsobuje fyzické alebo psychické utrpenie a bolesti, ktoré podstatným spôsobom po všetkých stránkach narúšajú pokojný a dôstojný život obeť a to nie iba na krátky alebo prechodný čas. Konania opísané v ods. 1 § 208 Tr. zákona sa musia vyznačovať bezohľadnosťou, krutosťou, hrubosťou a v prípade fyzických útokov aj bolestivosťou. Okrem toho je potrebné pre naplnenie tohto trestného činu v zmysle § 208 ods. 1 Tr. zákona splniť podmienku dlhšie trvajúceho protiprávneho konania, pričom je nevyhnutná opakovanosc' útokov, hromadnosť či ich sústavnosť. Súd prvého stupňa zdôraznil, že čím je intenzita násillia nižšia, tým musí dlhšie trvať, aby toto konanie bolo možné posudzovať v zmysle § 208 ods. 1 Tr. zákona (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 2 Tz 31/2005). Pojem fyzické alebo psychické týranie je naplnený len vtedy, keď obeť pociťuje protiprávne konanie ako ťažké príkorie. Tým sa definícia následkov tohto trestného činu odlišuje od iných trestných činov, ktorých objektom môže tiež byť fyzický útok alebo psychické pôsobenie na vôľu obeť (napr. nebezpečné vyhrážanie, ublíženie na zdraví, vydieranie, hrubý nátlak a pod.). Na rozdiel od nich, týranie nemôže byť iba jednorazové či osamotené konanie, ale musí ísť o trvalejšie a sústavnejšie konanie, ktoré sa opakovane vyznačuje hrubším a zjavne necitlivým zaobchádzaním, či správaním, ktoré sa pravidelne opakuje a poškodenému spôsobuje fyzické alebo psychické útrapy. Nie každý útok je nutné posudzovať ako samostatný trestný čin alebo priestupok, ak práve z charakteru konania páchatel'a opísaného v § 208 ods. 1 písm. a/ až e/ Tr. zákona je zrejmy následok spočívajúci v dlhodobom a ťažkom príkorí. Pritom dielčie útoky, ak sú posudzované samostatne, nemusia byť nijako zvlášť závažné a nemusia ani naplňovať skutkovú podstatu iného trestného činu a postačí, ak majú povahu priestupku, dokonca nemusia mať ani tento charakter (napr. rozbíjanie spoločných vecí v domácnosti). Záleží tak na ich nadväznosti, početnosti, opakovaní, intenzite, charaktere vzájomného vzťahu páchatel'a a týranej osoby, povahy, miesta, kde k nim dochádza, okolnostiam, za ktorých k nim dochádza a podobne, a toto všetko musí súd zvažovať pri hodnotení týchto dielčích útokov, ktoré môžu samy o sebe izolovane vyzerať pomerne banálne, ale celé konanie páchatel'a spolu vytvára následok hrubosti a bezcitnosti a spôsobuje ťažké príkorie, a naopak, akokoľvek jednorazové násillné konanie, ktoré ale nemá vyššie spomenuté charakteristiky, nemusí mať povahu trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Tr. zákona ale môže mať povahu iného trestného činu. Nie každý prejav verbálneho alebo fyzického násillia, najmä ak je vzájomnej povahy musí mať povahu týrania, pretože nevytvára postavenie agresor – obeť, ale musí mať výrazne nerovnovážny charakter v prospech dominantného agresora.

Obžalovaný v priebehu celého trestného konania svoju vinu a konanie voči poškodenej, ktoré je opísané v skutkovej vete obžaloby, popieral, poškodená naopak v priebehu celého konania uvádzala, že sa obžalovaný voči nej správal hrubo, ponížujúco, že ju bil, vynucoval si pohlavný styk a to aj pred deťmi, ponížoval ju, odopieral jej stravu, vyhánal ju z domu a tiež trhal jej veci, ktoré mala oblečené na sebe. Z tohto dôvodu mala zranenia a modriny, s ktorými bola na lekárskom ošetrení a trpí psychickými následkami po tomto dlhoročnom týraní zo strany obžalovaného. Z podstaty „domáceho násillia“ vyplýva, že toto sa spravidla deje za zatvorenými dverami domácností, kedy jeho svedkami spravidla nie sú iné osoby, než ich samotní aktéri. Uvedené znamená, že často je práve výpoveď poškodenej jediným alebo minimálne jedným z rozhodujúcich priamych dôkazov o správaní sa páchatel'a a preto je potrebné, aby súd pri hodnotení tohto dôkazu pristupoval maximálne starostlivo a uvážlivo a hodnotil jeho pravdivosc' aj v kontexte iných priamych alebo nepriamych dôkazov, ktoré svedčia v prospech alebo neprospech pravdivosti výpovede poškodenej strany. Pri hodnotení výpovede poškodenej v tejto trestnej veci okresný súd zdôraznil, že z jej obsahu vyplýva veľké množstvo rozporov s inými výpoveďami svedkov vypočutých v tomto konaní. Matka poškodenej J. F. vypovedala, že obžalovaný mal poškodenú zhodiť niekedy do nejakej jamy a odmietol jej z nej pomôcť a to za prítomnosti detí, hoci dcéra poškodenej o tom nevypovedá. Rovnako dcéra poškodenej vôbec nevypovedá o tom, že by mala byť ona alebo jej brat

svedkami nejakého znásilnenia poškodenej obžalovaným alebo toho, že by obžalovaný pred deťmi obnažoval poškodenú a ukazoval deťom jej prirodzenie, ako o tom vypovedala poškodená, prípadne, že mali byť svedkami, ako obžalovaný strkal pred nimi prsty do pošvy poškodenej, čo tiež poškodená uvádzala. Tiež samotná dcéra poškodenej nepotvrdila verziu svojej matky (poškodenej) o tom, že obžalovaný mal dcéru poškodenej privrieť úmyselne prsty do dverí. Matka poškodenej vypovedala, že obžalovaný po hádke s poškodenou, ktorá od obžalovaného so synom odišla k nej, mal dcéru poškodenej držať násilne v byte, o čom ale vôbec nevypovedala dcéra poškodenej. Matka poškodenej vypovedala, že poškodená k nej prišla zablatená a zbitá s jednou topánkou ale o tejto udalosti vôbec nevypovedá ani samotná poškodená. Nie je tiež zrejme, ak svedkyňa bývala v K. a poškodená v F. s obžalovaným, ako by táto udalosť mohla nastať v súvislosti s konaním obžalovaného. Vo všeobecnosti je výpoveď matky poškodenej jednostranne zameraná v prospech dcéry, hoci už pri otázkach na bližšie podrobnosti si na viaceré veci a konflikty nevedela spomenúť. Napriek tomu táto svedkyňa pozitívne hodnotila prvé manželstvo poškodenej, ktoré ale zjavne, ako to vyplýva z pripojeného spisu Okresného súdu Poprad, pozitívne nebolo, kedy došlo k jeho rozvodu a žalobám zo strany bývalých manželov. Ako ďalší z dôvodov na záver o účelovosti výpovedi svedkyne J. F. v prospech poškodenej (čo je vzhľadom na ich rodinný vzťah pochopiteľné) je jej výpoveď o tom, že obžalovaný bil všetkých, teda nielen poškodenú ale aj deti, o čom ale nikto iný, okrem tejto svedkyne nevypovedá, vrátane dcéry poškodenej, ktorá poprela, že by ich obžalovaný bil. Poškodená vypovedala, že jej obžalovaný rozdrvil kotník a že bola v nemocnici, o čom ale neexistuje žiaden dôkaz v podobe lekárskej správy. Poškodená navyše uvádza, že aj po bitkách a násilnom pohlavnom styku mala s obžalovaným naďalej dobrovoľný pohlavný styk, aj keď ho odôvodňovala tým, že ho tolerovala. Sused obžalovaného a poškodenej B. L., ktorý býva v byte pod nimi, okrem dvoch hlasnejších rozhovorov vôbec neuvádzal, že by medzi obžalovaným a poškodenou dochádzalo k častým fyzickým a slovným konfliktom, hoci tie by musel nevyhnutne počuť, ak by boli v intenzite, ako ho uvádzala poškodená (vykopnutie dverí, presun skrine, vyvesovanie dverí). Svedkyňa F. a poškodená uviedli, že obžalovaný mal poškodenú naháňať až k autobusovej stanici, kde ju mal zbiť, čo tiež nebolo preukázané žiadnymi objektívnymi dôkazmi, hoci ak by sa také niečo odohralo na ulici, nepochybne by to neuniklo pozornosti okoloidúcich. Aj znalkyňa F. F. vo svojich záveroch uviedla sklon poškodenej k dramatizovaniu udalostí, ktoré emočne nezvláda a hysteroidných črtách jej osobnosti. Tiež poukázala na jej zvýšené Lži skóre. Taktiež znalkyňa B. N. uviedla, že poškodená má sklon zveličovať, jej osobnostná štruktúra vykazuje rysy hypersenzitivity, s konverznými (hysterickými) črtami ako aj sklonom k úzkostnému reagovaniu v záťaž. Všetky tieto skutočnosti sami o sebe podľa názoru okresného súdu spochybňujú dôveryhodnosť obsahu výpovede poškodenej, pretože na vyššie uvádzané tvrdenia poškodenej neexistujú žiadne iné dôkazy, ktoré by ale podľa jej vyjadrení existovať mali. Vo vzťahu ku skutku týkajúceho sa napadnutia 08.08.2013 prvostupňový súd uviedol, že o tom už bolo rozhodnuté v priestupkovom konaní, kde bol obžalovaný uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu a teda toto rozhodnutie v priestupkovom konaní vo vzťahu k tomuto čiastkovému útoku obžalovaného na poškodenú predstavuje prekážku veci už rozhodnutej. Tak je potrebné hodnotiť aj lekárske správy o zranení poškodenej zo dňa 08.08.2013 a o jej nasledujúcom liečení. Aj vo vzťahu k tomuto útoku obžalovaného na poškodenú, ktorý mal podobu priestupku je snaha poškodenej zveličiť konanie obžalovaného, kedy na hlavnom pojednávaní vypovedala, že ona nielen spadla a udrela si hlavu tak, ako je to ustálené v skutku priestupku, ale obžalovaný jej udieral hlavu o kameň na zemi, čo ale nezodpovedá charakteru zistených zranení a následkom na jej zdraví a napokon ani výsledku priestupkového konania. Pred lekárom (čo vyplýva zo záznamu o ošetrení) už poškodená uviedla verziu, že spadla po tom, čo ju sotil jej manžel. Jediné lekárske správy o nejakom zranení na tele poškodenej sú len vo vzťahu k tomuto napadnutiu a iné zranenia na tele poškodenej lekáskymi správami zistené neboli. Ani B. E. a B. C., ktoré poškodenú vyšetrovali dňa 12.01.2015 a dňa 13.01.2015 na jej tele nezistili žiadne modriny, ktoré by svedčili pre napadnutie poškodenej, hoci poškodená uvádzala, že obžalovaný ju mal napadnúť. B. C. tiež uvádzala teatrálné vystupovanie poškodenej pri vyšetrení v súvislosti s údajným napadnutím zo strany obžalovaného. Na strane druhej je zrejme, že na tele poškodenej bol pri vyšetrení dňa 13.10.2014 zistený starší hematóm, o ktorom poškodená povedala, že jej ho spôsobil obžalovaný. Hematómy na rukách a prsiach poškodenej popisovala aj matka poškodenej, svedkyňa E. a svedkyňa L., pričom poškodená ako pôvodcu ich vzniku uvádzala obžalovaného, ktorý ju mal pri hádkach držať za ruky. Bez toho, aby súd prvého stupňa bagatelizoval alebo ospravedlňoval domáce násilie, pre posúdenie trestnosti žalovaného trestného činu musia byť zrejme intenzívne prejavy násillia a to tak verbálneho ako aj fyzického, ktoré musia byť zo strany páchatela realizované s cieľom spôsobiť obeť fyzické alebo psychické utrpenie. Za týranie v trestnoprávnom zmysle nemôžu byť považované vzájomné hádky, o ktorých vypovedala dcéra poškodenej, pri ktorých môžu byť aj násilné prejavy, ako držanie za ruky a tým vzniknúť hematómy na rukách. Tento samotný akt môže mať

povahu priestupku, ale nie je pri ňom prítomná dlhodobosť a intenzita, aká sa vyžaduje pre týranie. Konanie obžalovaného v hádke, kedy búchal pästou do steny alebo držal poškodenú za ruky samo o sebe nemôže byť posudzované ako trestný čin. Navyše nie je zrejmé, či všetky modriny vznikli v dôsledku konania obžalovaného a aké časté toto konanie obžalovaného bolo. Je potrebné zdôrazniť, že nikto iný, s výnimkou dcéry poškodenej, nebol prítomný pri žiadnych ani fyzických a ani verbálnych útokoch obžalovaného na poškodenú a aj dcéra opisovala správanie obžalovaného síce ako konfliktné, ale z jej výpovede vyplýva vzájomnosť konfliktov a vôbec nie také, aby napĺňalo znaky skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Tr. zákona. Aj iné svedkyne vypovedali len o udalostiach sprostredkovane cez výpoveď samotnej poškodenej, na ktorej účelovosť v niektorých bodoch poukázal okresný súd. Naopak, svedkyne E. alebo L. hodnotili pri osobnom kontakte s obžalovaným a poškodenou ich vzťah ako normálny a nebadali, že by medzi nimi boli čo i len nezhody. Napätia a konflikty v manželstve, ktoré vedú k „dusnej atmosfére“ v domácnosti alebo pokazenými Vianocami alebo Silvestrom takúto trestnoprávnu povahu nemajú. Rovnako je trestnoprávne irelevantné, či obžalovaný na poškodenú žiaril alebo nie, alebo či deti poškodenej mali alebo nemali k obžalovanému pozitívny vzťah.

Súd prvého stupňa považoval za potrebné v odôvodnení napadnutého rozsudku vyjadriť sa k rozsiahlemu znaleckému dokazovaniu, ktoré bolo v tejto trestnej veci vykonané. Zdôraznil, že znalci nemôžu posudzovať, či sa skutok stal a či má skutok znaky niektorého z trestných činov, pretože tento právny záver môže urobiť len súd, hoci takého vyjadrenia znalcov v ich výpovediach na hlavnom pojednávaní zazneli. Súd výpovede znalcov posudzuje a hodnotí len v kontexte či charakterové, povahové vlastnosti alebo duševný stav obžalovaného a poškodenej zo psychiatrického alebo psychologického hľadiska môže byť predpokladom na konanie, ktoré sa obžalovanému kladie za vinu. Prvostupňový súd uviedol, že ani PhDr. Čížek, ani MUDr. Moravčík a ani F. C. nemajú v predmete svojej znaleckej činnosti preskúmanie správnosti znaleckých posudkov iných znalcov a preto ich vyjadrenia vo vzťahu k správnosti posudku F. F. alebo PhDr. Obucha považuje okresný súd za irelevantné. Na strane druhej sa všetci znalci z odboru Psychiatrie alebo odboru Psychológie zhodli na tom, že tak obžalovaný ako aj poškodená netrpia žiadnou duševnou chorobou alebo poruchou, ktorá by mala za následok narušenie ich vnímania, pamäťových schopností alebo schopnosti reprodukovať prežitú udalosť. Ani jeden zo znalcov z odboru Psychológie nekonštatoval u obžalovaného, že by agresivita bola jadrovou zložkou jeho osobnosti a prvostupňový súd vychádza z výpovede PhDr. Igora Obucha, ktorý vo vzťahu k osobnosti obžalovaného uviedol, že miera jeho agresivity je na bežnej úrovni, ale má menej brzdiacich mechanizmov v prípade konfliktných situácií, čo korešponduje s tým, ako obžalovaného vo svojej výpovedi opísala dcéra poškodenej. Na strane druhej uvedené závery znalcov zo psychologického hľadiska neindikujú, že by obžalovaný mohol tento skutok, ktorý sa mu kladie za vinu spáchať alebo vychádzajúc z výpovede znalkyne F. F. ani nevyučujú jeho spáchanie s tým, že obžalovaný na to predpoklady má. Naopak MUDr. Moravčík a PhDr., PhDr. Kitková, ako aj PhDr. Čížek uviedli, že osobnosť obžalovaného nevykazuje také znaky, ktoré by svedčili pre správanie, ktoré opisovala poškodená v trestnom oznámení alebo vo svojich výpovediach. Za dôležitú považoval okresný súd výpoveď znalkyne B. N. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.05.2023, ktorá korigovala svoju predchádzajúcu výpoveď o existencii posttraumatickej stresovej poruchy u poškodenej, ktorá ju spolu s kolegyňou uviedla pri vyšetrení do omylu a uvádzala také znaky, ktoré v skutočnosti u nej nemohli byť prítomné. Aj to svedčí o nedôveryhodnosti výpovedí poškodenej. Absencia znakov posttraumatickej stresovej poruchy alebo nepreukázanie súvislostí medzi psychickými problémami poškodenej a konaním obžalovaného ešte neznamená, že sa skutok, ktorý je uvedený v obžalobe nemohol stať alebo že ho nemohol spáchať obžalovaný, ale na strane druhej sponchýňujú nielen výpoveď poškodenej ale aj následky, ktoré jej mal obžalovaný spôsobiť na duševnom zdraví. Tak, ako sa nepreukázali tvrdenia poškodenej vo vzťahu k telesnému ublíženiu na zdraví, ktoré by boli objektivizované lekárske, nepreukázali sa ani tvrdenia poškodenej vo vzťahu k psychickým následkom na jej duševnom zdraví. Aj znalci poukázali na to, že poškodená sa znova vydala a teda napriek údajnému ťažkému príkorigiu znova nadviazala partnerský vzťah, ktorý vyústil do manželstva a skončil sa opäť rozvodom. Súd prvého stupňa sa vzhľadom na rozpornosť znaleckých posudkov a výpovedí znalcov priklonil k záverom Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s r.o., ktorý je najkomplexnejším posudkom, pričom tento ústav má právo posudzovať závery aj iných znalcov. Z odboru Psychiatrie je najkomplexnejším posudkom posudok B. N. a B. R. a jeho doplnenie, ktoré komplexne hodnotí osobu obžalovaného a poškodenej zo psychiatrického hľadiska a to v širšom časovom kontexte zachytávajúcom aj obdobie tretieho manželstva poškodenej.

Okresný súd po vykonanom dokazovaní a zhodnotení všetkých dôkazov, najmä výpovede poškodenej dospel k záveru, že táto výpoveď poškodenej v kontexte iných súdom vyhodnotených dôkazov nie je takého charakteru, aby mohla bez akýchkoľvek pochybností zakladať vinu obžalovaného v tejto trestnej veci. Pochybnosti sú natoľko významné, že ich musel prvostupňový súd vyhodnotiť v prospech obžalovaného a dospel k záveru, že nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný. Preto obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a okolnosti stíhanej trestnej činnosti sa v celom rozsahu stotožnil s hore uvádzanými myšlienkovými pochodmi a závermi prvostupňového súdu.

Z odbornej literatúry vyplýva, že domáce násilie je komplikovaný fenomén a je sociálne patologický jav, ktorý má dopad na celú rodinu. Navonok domáce násilie pôsobí ako rodinná roztržka, ale nie je s ňou totožné, lebo má mnoho odlišností. U rodinných roztržiek bývajú obidve strany čiastočne vyrovnané, ale pri domácom násilí je asymetrický vzťah medzi násilníkom a obeťou. Vtedy, ak má dotýčaný násilník pocit, že má právo niekoho trestať, kontrolovať a využívať svoju prevahu (finančnú alebo fyzickú), tak už nejde o hádku. Medzi základné znaky domáceho násillia patrí to, že má stúpajúcu tendenciu, opakuje sa, trvá dlhobojšie, samo od seba neprestane a odohráva sa v súkromí. V praxi rozoznávame viacero druhov domáceho násillia – brachiálne, psychické, sexuálne, ekonomické a sociálne.

Vo väčšine prípadov páchatelovi ide o získanie nadvlády nad životom svojej obeť a o získanie moci rozhodovať o jej živote. Pri psychickom násilí násilník môže svoju obeť osočovať, ponížovať, kontrolovať, sledovať či nútiť k poslušnutiu príkazov s cieľom útočiť na jej psychiku a spôsobiť jej trvalú psychickú ujmu, pričom tento druh násillia páchatel'a systematicky a neustále opakuje, až získava nad svojou obeťou moc a prevahu a vzbudzuje u nej strach a pocit bezmocnosti.

Vo svojej podstate aj z vyjadrenia a konania poškodenej spočívajúcich aj vo vyvolávaní vzájomných hádok s obžalovaným, dobrovoľné odchody poškodenej z domu k jej matke a pod., spochybňujú záver o tom, že konanie obžalovaného bolo objektívne takým, že ho poškodená G. B., ako obžalovanému blízka osoba- v tom čase manželka, musela pre jeho krutosť, bezohľadnosť alebo bolestivosť pociťovať ako ťažké príkorie. Zo strany obžaloby nebolo preukázané, aby poškodená počas žalovaného obdobia pociťovala obžalovaného správanie sa ako také, ktoré by bolo objektívne spôsobilé po objektívnej a subjektívnej stránke naplniť skutkovú podstatu žalovaného trestného činu. Súčasne obžalovaný netýral poškodenú ani ekonomicky, čo potvrdila aj samotná poškodená, pretože riadne zabezpečoval všetky potreby svojej rodiny, či už poskytnutím určitej každomesačnej sumy poškodenej na bežné rodinné výdavky, ako aj kupovaním potrebných drahších vecí (napr. ošatenia, obuv pre deti poškodenej a pod.). Vykonaným dokazovaním nebolo tiež zistené, aby sa obžalovaný snažil totálne sociálne izolovať svoju obeť, t.j. poškodenú, tým že ju neustále kontroloval s kým sa stretáva, kde a kedy, obmedzoval jej kontakt s rodinou a priateľmi a snažil sa ju izolovať natoľko, aby mohol mať úplnú kontrolu nad životom poškodenej a rozhodovať vo všetkých oblastiach jej života.

Medzi typické charakteristické znaky obeť domáceho násillia patrí to, že obeť je nesamostatná a nedokáže sa brániť, zvýšená závislosť na násilníkovi, prejavuje sa naučená bezmocnosť, sebaobviňujúce tendencie, sebadeštruktívne reakcie, zvýšená ochota vyhovieť druhým, najmä agresorovi, stráca výhľad do budúcnosti, málo prežíva radosť, zvýšená podráždenosť, tendencie ospravedlňovať správanie násilníka, ľutovať ho, vytráca sa schopnosť spontánneho správania a podobne.

Jedným z kľúčových znakov domáceho násillia patrí aj jasné a nespochybniteľné rozdelenie rolí osoby ohrozenej a osoby násilnej. Medzi domáce násillie ale nepatrí vzájomné napádania sa, hádky, bitky, spory, kde sa role osoby násilnej a osoby ohrozenej striedajú, čo napokon nastalo aj v tomto prípade pri niekoľkých hádkach medzi obžalovaným a poškodenu.

Vychádzajúc z uvedeného krajský súd zastáva názor, že poškodená G. B. nevykazuje typické znaky týranej osoby, pri vzájomných hádkach hrala aj aktívnu úlohu, pričom má jasné predstavy, ako má vyzerať jej zdravý partnerský vzťah. Z výpovede jednak obžalovaného, poškodenej ako aj vypočutých svedkov možno vyvodit' hlavné dôvody ich vzájomných hádok a roztržiek a neskoršie rozvodové konanie.

Ani krajský súd po vykonaní všetkých do úvahy prichádzajúcich možných dôkazov a na základe výsledkov vykonaného dokazovania nemôže spoľahlivo (teda bez rozumných a dôvodných pochybností) uzavrieť, že skutok, tak ako je uvedený v obžalobe, sa stal. Zásada prezumpcie neviny vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností je ich potrebné vykladať v prospech obžalovaného a nie naopak. Nie je totiž povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, že predstavuje skutočnú hrozbu pre spoločnosť a že práve obžalovaný je osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností je ich potrebné vykladať v prospech obžalovaného a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. Odvolací súd je preto toho názoru, že bolo na mieste aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného).

Krajský súd podotýka, že oslobodzujúci rozsudok nie je rozhodnutím o nevine obžalovaného a v žiadnom prípade neznamená, že by sa obžalovaný nemohol dopustiť takéhoto konania voči poškodenej. Pre odsúdenie ale musí byť jednoznačne preukázané, že sa skutok stal, že je trestným činom a že ho spáchal práve obžalovaný, ktorý je zaň trestne zodpovedný. Naproti tomu pre oslobodenie obžalovaného nie je potrebné mať preukázané, že nespáchal žalovaný skutok, ale stačí, ak nie je preukázané, že taký čin spáchal práve on. Podľa odvolacieho súdu v trestnom konaní nebolo nepredložené dostatok takých usvedčujúcich či už priamych alebo nepriamych dôkazov, ktoré by súdu umožňovali jednoznačne konštatovať, že skutok, tak ako je uvedený v obžalobe sa stal.

Pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, odvolací súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na základe štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Podstatou podaného odvolania je totiž snaha prokurátora dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky strany obžaloby dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobil prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bolo vo veci aj zákonne rozhodnuté. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr. poriadku totiž vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie iba o pravdepodobnosť. Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo opačného záveru. Nie je ani dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku skutočnosť, že prokurátor na základe svojho presvedčenia poukazuje na možnosť hodnotenia tých istých dôkazov s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. Aj keby prichádzali do úvahy dva či viac výkladov na základe vykonaných dôkazov, nie je možné urobiť záver, ktorý najviac zaťažuje obžalovaného, a to práve s ohľadom na princíp prezumpcie neviny, ktorý vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie konkrétne dôkazné bremeno a tam, kde sú akékoľvek pochybnosti, musia byť vyložené v prospech obžalovaného. V uvedenom smere je nutné uviesť, že výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania a tento je trestným činom. Pokiaľ neexistuje ucelená reťaz dôkazov, tak priamych ako aj nepriamych pre vyslovenie bezpečného záveru, že skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania sa stal a je trestným činom a ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, je nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby pri rešpektovaní zásady in dubio pro reo. Je treba tiež uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Odvolací súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Okresný súd v napadnutom rozsudku sa starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými vo veci existujúcimi dôkazmi a tieto správne a podrobne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. poriadku.

Aj odvolací súd na základe vyššie uvedených skutočností nadobudol presvedčenie o závažnej nedôveryhodnosti výpovede poškodenej, ktorá bola len jediným usvedčujúcim dôkazom voči obžalovanému. Poukazujúc na hore uvedené dôkazy a ich hodnotenie krajský súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že výsledky dokazovania jednoznačne nepreukázali konanie obžalovaného

tak, ako mu to kládla obžaloba za vinu. Odvolací súd považoval rozhodnutie prvostupňového súdu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku preto za zákonné a správne.

Existencia rozporov medzi jednotlivými dôkazmi či skupinami dôkazov nie je neobvyklá, pokiaľ však nie je možné jednoznačne určiť, ktorá z variantov skutkového stavu odpovedá skutočnosti, je potrebné pri zachovaní zásady „in dubio pro reo“ zvoliť variantu pre obžalovaného najpriaznivejšiu. Táto prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúcemu spravodlivému rozhodnutiu.

Krajský súd ďalej považuje za potrebné uviesť, že skutočnosti uvádzané prokurátorom nepostačujú na to, aby mohol byť obžalovaný uznaný za vinného zo žalovaného skutku. Vykonané dôkazy totiž vylučujú spoľahlivý záver o vine obžalovaného a ďalšie dokazovanie vo vzťahu k dokazovanej skutočnosti už nie je možné vykonať. Vo veci boli vykonané všetky podstatné dôkazy pre náležité zistenie skutkového stavu, ale tieto nestačili pre uznanie viny obžalovaného a nie je možné vykonať iné dôkazy za účelom vyvrátiť dôvodné pochybnosti.

K jednotlivým odvolacím námietkam prokurátora krajský súd poukazuje na vyššie rozvedené právne úvahy okresného súdu, s ktorými sa stotožnil pri preskúmaní jednotlivých výrokov napadnutého rozsudku. Je potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bolo vo veci aj zákonne rozhodnuté. Ani jeden z vypočutých svedkov nevidel, a teda nebol priamym očitým svedkom toho, čo sa obžalovanému kládlo za vinu. Aj keď prokurátor poukazuje aj na výpoveď matky poškodenej J. F. a svedkýň K. E. a J. L., ktorým mala poškodená o fyzickom a psychickom týraní zo strany obžalovaného hovoriť, nemožno prehliadnuť fakt, že ide len o sprostredkovanú informáciu. Za takejto dôkaznej situácie preto vo veci existuje len výpoveď poškodenej, ktorú možno, na základe vyššie uvedeného, považovať za nehodnovernú a výpoveď obžalovaného, ktorý tvrdí opak toho, čo uvádzala poškodená ohľadne týrania.

Je nutné stotožniť sa s postupom súdu prvého stupňa, nakoľko výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania a tento je trestným činom. Na tomto mieste je potrebné opätovne zdôrazniť, že pokiaľ neexistuje ucelená reťaz dôkazov, tak priamych ako aj nepriamych pre vyslovenie bezpečného záveru, že skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania je trestným činom a ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, je nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby pri rešpektovaní zásady in dubio pro reo.

Ohľadne prokurátorom namietanej skutočnosti, že nie je správne hodnotenie okresného súdu ohľadne nedôveryhodnosti výpovede poškodenej, odvolací súd poukazuje na vyššie uvedené skutočnosti a okolnosti, pre ktoré tiež mal závažne pochybnosti o pravdivosti skutočností ňou tvrdených, pre ktoré bol povinný rešpektovať zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného.

Záverom krajský súd dodáva, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, je preto nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, tak ako je tomu aj v tomto prejednávacom prípade.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok prokurátora vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednohlasný

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.